

Jules Steverlynck

En de fanfare ... ze speelde voort.

1895 - 1975

Trompetmuziek! Don Julio legt zijn pen neer, sluit zijn ogen en glimlacht. Door het open raam van zijn bureau schuiven de eerste tonen de kamer binnen. Rerum Novarum, het fabrieksorkest van Villa Flandria repeteert elke dag in zijn tuin. Een stukje Vlaanderen in de Argentijnse pampa.

Vader Steverlynck is exporteur in stoffen in Vichte. De zaken gaan goed. Zó goed dat hij in Argentinië een filiaal wil opstarten en zijn zoon Jules naar Buenos Aires stuurt. Naar Buenos Aires? Niks daarvan van, lacht Jules, ik ga pionieren in de pampa.

‘Hij is gek’, fluisteren de mensen ‘de pampa is een droge, onvruchtbare vlakte. Je kan toch geen water uit een kei persen.’ Maar net dat is voor Jules de grote uitdaging. In 1927 opent hij zijn katoenfabriek in Jauregui, vlak bij Lujan. Op een desolaat terrein met alleen een oude molen en een verlaten treinstation. Er wonen nauwelijks 300 mensen.

Maar Jules plant er - hou je vast - anderhalf miljoen bomen. En boom na boom wordt die troosteloze pampa een groen paradijs. Hij legt bevoeiingskanalen aan, zaait vlas, zet een veestapel op. Aan de poort voor zijn fabriek houden twee fraai gebeitelde Vlaamse Leeuwen een oogje in 't zeil en herinnert een gedenkteken aan de pausen van de sociale encyclieken. Vlaams en sociaal: de roots waarop Steverlyck steunt.

Rond zijn textielbedrijf groeit een heus dorp: *Villa Flandria*. Jules, Don Julio, bouwt er huizen voor zijn arbeiders, geeft een plaatselijk krantje uit met nieuwtjes uit de streek, richt een eigen voetbalploeg op. Er komt een ziekenhuis, een kinderkribbe, een school met feestzaal. En hij sticht een fanfare: Rerum Novarum. Inderdaad, naar de encycliek van paus Leo XIII.

Don Julio laat vanuit Vlaanderen niet alleen muziekinstrumenten voor zijn fanfare overbrengen maar ook Paul Kinderman. Die Kinderman was jaren de huisdirigent van de fanfare Rerum Novarum van vader Steverlynck.

In zijn landhuis herinneren enkele foto's aan zijn jeugdijaren in Vlaanderen. Een foto van zijn verblijf in de loopgraven tijdens de Eerste

Fotobron: ??????

??????

Wereldoorlog. Een van Jozef Cardijn, vriend aan huis. Belangrijke bouwstenen die van Jules de sociaal bewogen Vlaming maakten met idealen die hij nu in Argentinië verzilverd. Zijn arbeiders in Villa Flandria verdienen dubbel zoveel als op een ander. En ze genieten heel wat sociale voordelen. 3000 mensen wonen er nu. ‘Hij is toch niet zo gek’, fluisteren ze, ‘hij is gewoon geweldig.’

Het sprookje is eindig. De grote economische crisis in Argentinië wordt dramatisch en sleurt de eens zo lucratieve textiel fabriek mee ten onder. Villa Flandria blijft een stukje Vlaanderen in Zuid-Amerika.

Joris Steverlynck, een van de 16 kinderen van Don Julio is er vandaag prof emeritus in de macro-economie. Hij leerde Nederlands via Assimil en is trots op zijn Vlaamse roots.

Villa Flandria is nu een historische site maar de voetbalploeg Club Flandria speelt nog altijd in zwart-geel en Rerum Novarum musicceert verder.
